

Byla C-527/06

R. H. H. Renneberg

prieš

Staatssecretaris van Financiën

(*Hoge Raad der Nederlanden* prašymas
priimti prejudicinį sprendimą)

„Laisvas darbuotojų judėjimas — EB 39 straipsnis — Mokesčių teisės aktai — Pajamų mokestis — Apmokestinamosios vertės nustatymas — Valstybės narės pilietis, šioje valstybėje gaunantis visas arba beveik visas apmokestinamas pajamas — Gyvenamoji vieta kitoje valstybėje narėje“

Generalinio advokato P. Mengozzi išvada, pateikta 2008 m. birželio 25 d. . . . I - 7739
2008 m. spalio 16 d. Teisingumo Teismo (trečioji kolegija) sprendimas . . . I - 7766

Sprendimo santrauka

1. *Laisvas asmenų judėjimas — Darbuotojai — Sutarties nuostatos — Taikymo asmenų atžvilgiu sritis*
(*EB 39 straipsnis*)

I - 7735

2. *Laisvas asmenų judėjimas — Darbuotojai — Vienodas požiūris — Darbo užmokestis — Pajamų mokesčiai*
(EB 39 straipsnis)

1. Bendrijos piliečio, kuris, perkėlęs savo nuolatinę gyvenamąją vietą iš vienos valstybės narės, kurios pilietis yra, į kitą valstybę, dirba kitoje valstybėje narėje nei ta, kurioje yra nuolatinė gyvenamoji vieta, padėtis po šio perkėlimo patenka į EB 39 straipsnio taikymo sritį.

neigiamomis pajamomis, kad nustatytų savo pajamų apmokestinimo bazę

(žr. 37 punktą)

2. EB 39 straipsnį reikia aiškinti kaip draudžiantį nacionalinės teisės nuostatas, pagal kurias Bendrijos pilietis, nesantis valstybės narės, kurioje gauna visas arba beveik visas savo apmokestinamąsias pajamas, rezidentu, nustatant šių pajamų apmokestinimo bazę šioje valstybėje narėje, negali pasiremti neigiamomis pajamomis iš nuosavo gyvenamojo namo, esančio kitoje valstybėje narėje, nors pirmosios valstybės narės rezidentas gali pasiremti tokiomis

Tiesioginių mokesčių srityje bendra taisyklė yra ta, kad rezidentų ir ne rezidentų situacijos atitinkamoje valstybėje nėra panašios, nes jos objektyviai skirtingos tiek pajamų šaltinio, tiek mokesčių mokėtojo asmeninių galimybių mokėti mokesčius arba atsižvelgimo į asmeninę ir šeiminingą padėtį atžvilgiu. Tačiau numačius mokesčių lengvatą, kuri netaikoma ne rezidentams, skirtingas šių dviejų mokesčių mokėtojų grupių vertinimas gali būti kvalifikuojamas kaip diskriminacija, jeigu nėra jokių objektyvių situacijos skirtumų, kurie pateisintų skirtingą šių dviejų mokesčių mokėtojų grupių vertinimą tuo klausimu. Taip yra būtent tuo atveju, kai mokesčių mokėtojas ne rezidentas savo nuolatinės gyvenamosios vietos valstybėje negauna didelių pajamų, o pagrindines apmokestinamąsias pajamas gauna iš darbo vietos valstybėje atliekamos veiklos, ir todėl nuolatinės gyvenamosios vietos valstybė negali jam suteikti lengvatų, taikytinų atsižvelgiant į jo asmeninę ir šeiminingą padėtį, o aplinkybė, kad į šią padėtį neatsižvelgiama nei nuolatinės

gyvenamosios vietos valstybėje, nei darbo vietos valstybėje, yra diskriminacija.

vietos valstybė leistų atsižvelgti į minėtus nuostolius, nustatant jos rezidentų pajamų mokesčio bazę, mokesčių mokėtojas, visas arba beveik visas pajams gaunantis darbo valstybėje narėje, bet kuriuo atveju negalėtų pasinaudoti šia privilegija.

Asmuo, kuris, nors nuolat gyvena vienoje valstybėje narėje, tačiau didžiąją savo apmokestinamųjų su darbo santykiais susijusių pajamų dalį gauna kitoje valstybėje narėje, negaudamas didelių pajamų savo gyvenamosios vietos valstybėje narėje, atsižvelgimo į jo galimybes mokėti mokesčius tikslais darbo valstybės narės požiūriu yra objektyviai panašioje padėtyje kaip ir joje dirbantis pastarosios valstybės narės rezidentas. Jei valstybė narė, nustatydamą mokesčių mokėtojų rezidentų mokėtino pajamų mokesčio bazę, atsižvelgia į neigiamas pajamas iš kitoje valstybėje narėje esančio nekilnojamojo turto, ji taip pat turi tuo pačiu tikslu atsižvelgti į pastarosios valstybės narės rezidentų, kurie visas arba beveik visas savo apmokestinamąsias pajamas gauna pirmojoje valstybėje narėje ir negauna jokių didelių pajamų savo gyvenamosios vietos valstybėje narėje, neigiamas pajamas, nes, priešingu atveju, į pastarųjų mokesčių mokėtojų padėtį neatsižvelgtų nė viena iš dviejų atitinkamų valstybių narių.

Dėl pavojaus du kartus atsižvelgti į mokesčių mokėtojo ne rezidento nuostolius, susijusius su nekilnojamoju turto, pažymėtina, kad nagrinėjamos nacionalinės teisės nuostatos yra skirtos išvengti tokio pavojaus pajamas iš nekilnojamojo turto kitoje valstybėje narėje prarandančių mokesčių mokėtojų rezidentų atveju, kurių padėtis gali būti panaši į tokio mokesčių mokėtojo ne rezidento, visas arba beveik visas pajamas gaunančio nagrinėjamoje valstybėje narėje. Be to, kai dalį veiklos mokesčių mokėtojas vykdo kitoje valstybėje narėje nei ta, kurioje jis dirba, ši valstybė narė gali kreiptis į kitos valstybės narės kompetentingas valdžios institucijas, kad šios suteiktų visą informaciją, reikalingą teisingai nustatyti pajamų mokesčius arba visą informaciją, kuri, jos manymu, būtina įvertinti tiksliai pagal jos taikomas teisės nuostatas pajamų mokesčio sumą, kurią mokesčių mokėtojas turi sumokėti.

Nagrinėjamą požiūrio skirtumą lemia ne paprastas atitinkamų valstybių narių nacionalinių mokesčių sistemų skirtingumas. Iš tiesų, net jei gyvenamosios

Vadinasi, šis požiūrio skirtumas, pagrįstas nuolatine gyvenamąja vieta, yra diskriminacinis, nes nors atitinkama valstybė narė, nustatydamą, be kita ko, su darbo santykiais susijusių pajamų apmokestinimo bazę, atsižvelgia į joje dirbančių ir nuolat gyvenančių mokesčių mokėtojų neigiamas pajamas iš kitoje valstybėje narėje esančio nekilnojamojo turto, į šias pajamas ji negali atsižvelgti mokesčių mokėtojo, kuris visas arba beveik visas apmokestinamąsias

pajamas iš darbo gauna toje pačioje valstybėje narėje, tačiau joje nuolatos negyvena, atveju. Taigi tokios nacionalinės teisės nuostatos sudaro iš principo EB 39 straipsniu draudžiamą laisvo darbuotojų judėjimo kliūtį.

(žr. 59–62, 66, 71, 75, 77–80, 84 punktus ir rezoliucinę dalį)